

РЕШЕНИЕ

№ 5281

гр. София, 16.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 03.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5753** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.213 и сл. от Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба от В. Л. З., чрез пълномощника- адв. Р. И.-САК, срещу Заповед №САГ24-РА-18-16/09.05.24 година, издадена от главния архитект на Столичната община, с която на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 от ЗУТ, във връзка с чл. 56, ал. 1, т. 2, ал. 2 и ал. 5 от ЗУТ, във връзка с Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО) е наредено на М. И. П. с ЕГН [ЕГН], Д. А. П. с ЕГН [ЕГН] (наследници на А. И. П.), В. Л. З. и В. И. Ш. да премахнат незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Автоматична бариера- 2 броя“, разположени върху имоти с КИ 68134.904.3014 и 68134.904.3482, кв. 66, кв. 67, м. „К. вада“, разположени на [улица], ъгъла с [улица]и на ъгъла с [улица], район „Л.“-СО.

Наведените и аргументирани в жалбата основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и

противоречие с материалноправните разпоредби -чл.146, т.3- 4 АПК.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращане преписката на съда, ответникът оспорва основателността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание пред Административен съд София- град, процесуалният представител на жалбоподателя- адв. С. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, като и за присъждането на направените по делото разноски. В депозираните по делото писмени бележки, в определения за това от съда срок акцентира върху обстоятелството, че процесните бариери били поставени в частен имот-собственост на жалбоподателя и заинтересованите страни (ЗС), спрямо който не било проведено отчуждаване за прокарване на улица.

Ответникът не изпраща представител в съдебно заседание.

ЗС Д. А. П. се представлява от адв. П., който се присъединява към становището на жалбоподателя и моли за отмяната на заповедта.

ЗС М. И. П. се представлява от назначения ѝ от съда по чл.137, ал.6 от АПК, вр. чл.219, ал.3 ЗУТ процесуален представител- адв. Д., който също се солидаризира с жалбата и моли за отмяната на оспорения акт.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и събраните по делото доказателства , и служебно на основание чл.168, ал.1 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт на основанията по чл.146 от АПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с постановеното по делото Определение № 8122/10.06.2024 г. за насрочването му и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага е повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Фактическите установявания на органа се съдържат в редовно съставения от служителите по чл. 223, ал. 2 ЗУТ, Констативен акт (КА) №КА-007/15.09.2023 година. Видно от същите, процесният обект представлява „автоматична брсаиера- броя, находящи се в ПИ с идентификатори 68134.904.3014 и 68134.904.3482, отреден за второстепенна улица, разположени на [улица], ъгъла с [улица]и на ъгъла с

[улица], район „Л.“-СО. Барьерите са монтирани с метални болтове към бетонов фундамент и са захранени с батерии. ПИ са частна собственост съгл. приложените в преписката, съгласно посочените в акта нотариални актове. Собственици са жалбоподателят и ЗС по делото. Изграденото е квалифицирано като преместваем обект по смисъла на § 5, т.80 от ДР на ЗУТ, а като установено нарушение е посочено поставянето на барьерите без разрешение за поставяне. КА, видно от приложените по делото известия за доставяне и писмо ДИ09-65/2023 г., са надлежно съобщени на жалбоподателя и ЗС В. И. Ш. (л.11-113 по делото). На останалите ЗС е съобщено по реда на § 4 от ДР на ЗУТ. Жалбоподателят в съдебното производство е упражнил правото си на възражение и е депозирал такова чрез пълномощник- адвокат.

Фактическите установявания по КА са асоциирани към мотивите на органа, издал оспорената пред съда заповед, чрез препращането към него.

По делото за изясняване на спора от фактическа страна е допуснато извършването на СТЕ, заключението по която съдът кредитира изцяло, като компетентно, обосновано и неоспорено от страните в срока по чл.200, ал.3, изр. 2-ро от ГПК, вр.чл.144 от АПК, вр. чл.219, ал.3 от ЗУТ. То напълно съвпада с описанието по КА, с изключение на частта на направената констатация, че барьерите са поставени върху бетонов фундамент, което обаче е ирелевантно към спора, по съображения, които съдът ще изложи по-долу. Вещото лице сочи (онагледено с приложени към заключението снимки), че и двете бариеи не са закрепени към земята, като липсва каквато и да е връзка на конструкцията на барьерите със земята.

При тези фактически установявания по делото, съдът обуславя следните правни изводи по съществото на спора:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Компетентността на органа произтича от чл.57а, ал.3 от ЗУТ и Заповед №СОА21-РД09-455/22.03.2021 г., т.1.35 (приложена в преписката и приета по делото като доказателство), с която кметът на СО в съответствие с установената от § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ законова възможност, е делегирал правомощията си за издаване на заповеди за премахване на обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗУТ на главния архитект на Столичната община.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт-чл.59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други

специални изисквания.

Не са допуснати и съществени нарушения административнопроизводствените правила, обратно на доводите в жалбата. В съответствие с чл.57, ал.2 от АПК, административното производство по издаване на оспорената по делото заповед е започнало със съставянето на КА, препис от който е връчен на двама от собствениците, сред които и жалбоподателят. Дори и съобщаването на останалите да не е надлежно проведено по реда на § 4 от ДР на ЗУТ, едно такова нарушение не се квалифицира автоматично като съществено по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Критерият за същественост на процесуалните нарушения на административнопроизводствените правила е дали те са могли да повлияят или не на материалната законосъобразност на административния акт. С оглед на това основанията за оспорване по чл.146, т.3 от АПК поначало е неприложимо в случаите на административни актове, издавани в условията на обвързана компетентност, какъвто е процесният акт. Тук нарушенията винаги ще бъдат несъществени, тъй като съобразно правилата за разпределение на тежестта на доказване всички правнорелевантни юридически факти от хипотезата на материалноправната норма могат и следва да бъдат установени в съдебното производство. В случаите на дискреция е достатъчно нарушението да създава вероятност за неистинност на фактите, които органът е счел за установени и които са от значение за упражненото с акта правомощие. В случая, освен че актът е издаден при условията на обвързана компетентност, релевантните по случая факти са били правилно установени в административното производство.

Не е осъществено и основанията по чл.146, т.4 от АПК-оспорената заповед е издадена в съответствие с приложимите материалноправни норми. Основанията за издаването на заповед за по чл.57а, ал.3 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл.57а, ал.1 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган при условията на обвързана компетентност да разпорежи премахването на преместваемия обект

В случая, органът се е позовал на едно от тях- обектът е поставен без разрешение-чл.57а, ал.1, т.1, предл.1-во ЗУТ и то е осъществено.

Процесните бариери са преместваем обект по смисъла на легалната дефиниция в § 5,

т.80 от ДР на ЗУТ-,, обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж.“

Основен критерий за разграничение между строежите и преместваемите обекти, дефинирани съответно в т. 38 и т. 80 на § 5 ДРЗУТ, е въздействието на изградения (поставения) обект върху земята, респ. повърхността, върху която се поставя или от която се отделя. Строежите изменят трайно субстанцията или начина на ползване на имот или сграда, докато преместваемите обекти могат след отделянето им да бъдат премествани в пространството, без да губят индивидуализацията си и възможността за ползване на друго място със същото или подобно предназначение. Описаните и установени по делото характеристики на съоръжението го квалифицират като преместваем обект по чл. 56, ал. 1 ЗУТ. Без значение за определянето на вида на обекта е наличието или липсата на бетонова стъпка/бетонов фундамента, върху които са ситуирани отделни негови части. (Решение № 10838 от 6.08.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7295/2019 г., II о.)

Преместваемите обекти по смисъла на § 5, т.80 от ДР на ЗУТ подлежат на премахване по реда на чл. 57а ЗУТ, а не в процедура по чл. 225а ЗУТ. (Решение № 14306 от 18.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 3679/2020 г., II о.; Решение № 15860 от 21.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 8591/2019 г., II о.; Решение № 10391 от 3.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2143/2024 г., II о.).

Обратно на доводите на защитата на жалбоподателя е без всякакво значение за процесуалната и материална законосъобразност на акта дали е бил подаден сигнал

или не; дали преди съставянето на КА № КА-007/15.09.2023 година, въз основа на който е издадена процесната заповед, са били извършвани и други административнопроизводствени действия, при които обектите са квалифицирани като строеж. Без значение е най-сетне и това дали предвиденото регулационно мероприятие-за второстепенна улица е проведено или не, съотв. извършено ли е отчуждаване от ПИ, върху които са поставени бариерите или не. За законосъобразното поставяне на преместваем обект и в собствен, и в чужд имот е безусловно необходимо издаването на разрешение за поставяне- арг. от чл.56, ал.2 от ЗУТ, а такова в случая несъмнено липсва.

С оглед на изложеното и поради липсата на други установени служебно по реда на чл.168, вр.чл.146 от АПК основания за незаконосъобразност на обжалваната заповед, съдът намери жалбата за неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, правото на разноси е възникнало за ответника. При съобразяване с предмета на делото и обстоятелството, че осъществената от пълномощник-юрисконсулт защита се изразява единствено в изготвянето на писмен-отговор становище, без участие в проведените по делото съдебни заседания и на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя размера на юрисконсултско възнаграждение в установения минимален размер-100 лева.

Воден от гореизложеното така и на основание чл.172, ал.2, предл. 5-то и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от В. Л. З., чрез пълномощника-адв. Р. И.-САК, срещу Заповед №САГ24-РА-18-16/09.05.24 година, издадена от главния архитект на Столичната община.

ОСЪЖДА В. Л. З. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната община сумата от (сто) лева, разноси по делото.

Решението може да бъде оспорено пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: